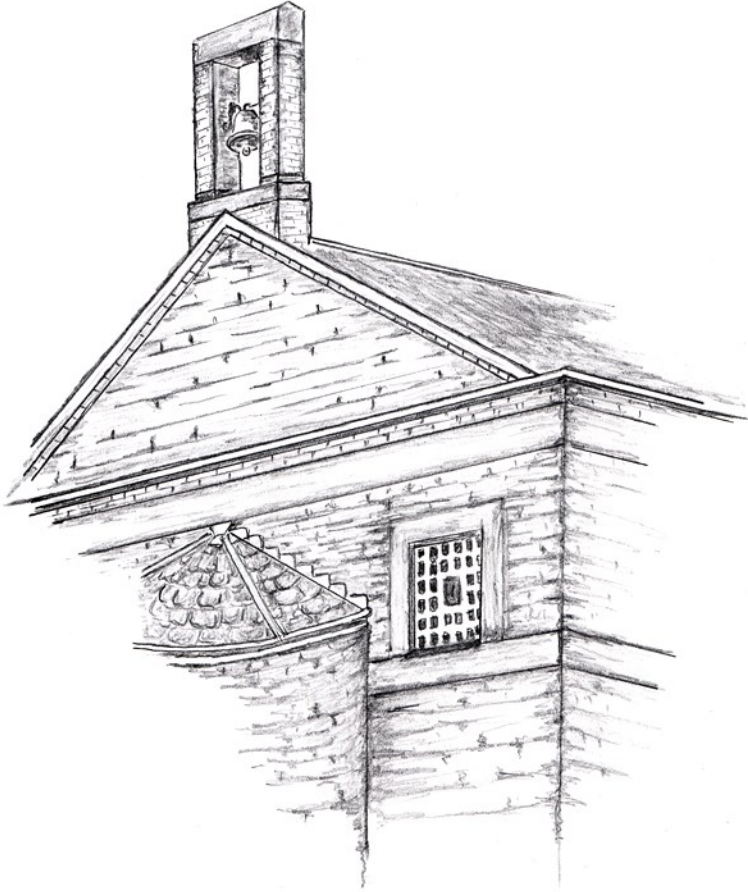

DOBBER

Berichten uit de Doopsgezinde
Gemeente van Purmerend

Jaargang 32 Nummer 03 sep/okt/nov 2020

Colofon

“Dobber” is een uitgave van de Doopsgezinde Gemeente Purmerend en verschijnt minimaal 4x per jaar.

Bijdrage “Dobber”: € 7,50 per jaar. (bank/giro zie boekhouder)

Copy: voor 16 november 2020

Vermaning: Julianastraat 7, 1441 EN Purmerend,
www.doopsgezindpurmerend.nl.
dgpurmerend@gmail.com

Voorganger: Vacant

Organist:: Vacant

Koster: Fam. J. Hoekstra, Botterstraat 33,
1443 ET Purmerend. Tel. 0299 479983

Boekhouder: W.J. Ernsting (zie secretaris)
IBAN: NL40INGB0001618909, (t.n.v. Doopsgez.
Gem. Purmerend)

Zusterkring: In overleg

Verhuur: W.J. Ernsting (zie secretaris)

Redactie: Mw. E. Ernsting-van Eeden, Purmerenderweg 136,
1461 DL Z.O. Beemster, Tel. 0299 434369
Email: eeve61bij@gmail.com

Bezorging: Claire Scherpenhuysen, tel. 0299 429627

Kerkenraad

Voorzitter: Dhr. G. Lankelma, Neckerweg 72, 1461 LG
Z.O.Beemster

Secretaris: Dhr. W.J. Ernsting, per adres Redactie

Lid: Mw. Y. Puymbroeck-Stuurman
Landauerstraat 14, 1445 PK Purmerend

Lid: Mw. C. Scherpenhuysen, Asterstraat 4,
1441 JA Purmerend, Tel. 0299 429627

Lid: Mw. E.C. Ernsting, M.L.Kingweg 93,
1444 EB Purmerend, Tel. 0299 420536

Lid: Mw. E. Baars, Purmerenderweg 89,
1461 DG Z.O.Beemster, Tel. 06 23641242

Van de redactie

Het is alweer najaar en we staan aan het begin van een nazomerweek, de hoogste tijd voor het najaarsnummer van Dobber. We hopen dat u de afgelopen zomer goed doorgekomen bent. Er is afgelopen zomer 1 nieuwsflits uitgekomen i.v.m. de hagenpreek die wij op 16 augustus gehouden hebben. Elders in dit nummer vindt u hiervan een verslag. Begin september zijn we met de kerkenraad 'via computer en telefoon' bij elkaar geweest. Een verslagje hiervan vindt u eveneens elders in dit blad.

Eén van de besluiten die genomen zijn in de vergadering is dat we tijdens de dienst weer gaan zingen en koffie drinken na de dienst. Natuurlijk blijven we de richtlijnen van het RIVM handhaven en houden we bij alle activiteiten rekening met de corona regels! Elders vindt u de belangrijkste nog een keer op een rijtje.

De volgende Dobber, het winternummer van 2020/2021 zal begin december verschijnen. Hierin kunt u meer lezen over de viering op Kerstavond.

Wilt u iets met de gemeente delen, een gedichtje, een ervaring, of iets anders, u kunt dat insturen naar: eeve61bij@gmail.com (of geschreven/getypt in de brievenbus doen bij de redactie).

Hansje en Erica

Op de volgende pagina vindt u de agenda. Wilt u naar de dienst komen dan moet u als volgt te werk gaan (corona richtlijnen):

1. Bent u verkouden; dan blijft u thuis
2. Voelt u zich niet lekker; dan blijft u thuis
3. Heeft u geen last van de punten 1 en/of 2 en wilt u naar de dienst dan MELD U ZICH AAN

Bij: eeve61bij@gmail.com of 0299 434360 (fam. Ernsting). U geeft dan door met hoeveel personen u naar de dienst komt.

Bij binnenkomst maakt u gebruik van de handgel die klaar staat.

U volgt de aanwijzingen in de kerk op.

Agenda

Zo 20 sept. 2020	10.00 uur	Ds. J.E. Klanderman
Zo 4 okt. 2020	10.00 uur	Ds. J. Kubacki
Zo 18 okt. 2020	10.00 uur	Ds. L. Baars
Zo 1 nov. 2020	10.00 uur	Drs. M. Visschers-Woestenburg
Do 5 nov. 2020		Kerkenraadsvergadering
Zo 15 nov. 2020	10.00 uur	Ds. J.E. Klanderman
Zo 6 dec. 2020	10.00 uur	Ds. L. Baars
Zo 20 dec. 2020	10.00 uur	Drs. M. Visschers-Woestenburg
Do 24 dec. 2020	19.30 uur	Samen vieren

Vanuit de kerkenraad ...

Beste Leden,

Op 9 september j.l. hebben we via de computer en telefoon een kerkenraadsvergadering gehouden. We hebben ons beperkt tot het bespreken van een aantal punten die niet konden wachten tot donderdag 5 november wanneer wij de volgende kerkenraadsvergadering hebben.

Wij hebben besloten dat er vanaf 20 september a.s. bij ons in de dienst weer gezongen mag worden waarbij de huidige opstelling van stoelen gehandhaafd blijft. Het is daarbij heel belangrijk dat u zich aan bovengenoemde coronarichtlijnen houdt!

Aan het begin van de dienst zal hier ook nog aandacht aan geschonken worden.

Ook het koffie/thee drinken na de dienst zal weer vanaf 20 september weer mogelijk zijn. Hierbij is het heel belangrijk dat u blijft zitten en niet heen en weer gaat lopen om te helpen. Iedere dienst is er één persoon verantwoordelijk voor het verzorgen, serveren en opruimen van de (koffie/thee) kopjes.

Kerstavond is een werkgroepje voor gevormd die het gaat voorbereiden. U gaat hier meer van horen. Het zal een mooie gevarieerde avond worden waarin kerst centraal staat.

Dit waren de belangrijkste punten die besproken zijn. Wilt u ook meedenken en eens een vergadering bijwonen, meld u dan aan bij dgpurmerend@gmail.com

Willem Jan

Hagenpreek

Het was alweer een paar jaar geleden dat we bij Gerard Lankelma een dienst in de open lucht hebben gehouden. De jaren erna hebben we het een aantal keer gepland maar gooide het weer roet in het eten. 16 Augustus zou het goed weer zijn en dat kwam inderdaad uit. Na een aantal “Corona” diensten in onze vermaning met de bekende beperkingen nu een dienst in de open lucht aan de Purmerenderweg. Het was fijn om velen te ontmoeten en weer te kunnen zingen. Uiteindelijk waren we met z'n dertienen en hadden een uitstekende en inspirerende dienst, voorgedaan door Jarek Kubacki. Erica begeleidde de dienst op blokfluit. Na afloop was er tijd voor koffie en thee, Jan Hoekstra heeft nog getrakteerd i.v.m. zijn verjaardag. Ook was er eigen gebakken kruidcake. Velen liepen na afloop nog wat rond in de tuin. Alles bij elkaar een heel geslaagde dienst en als het weer het toelaat zal het zeker herhaald worden.

Jan Meine

LICHTGAVEN

De woonkamer van de pandita (Hindoestaanse priesteres) wordt ook als tempel gebruikt, omdat er in Friesland geen Hindoestaanse tempel is. Boven haar kamerdeur hangt het swastika symbool: 卐, wat staat voor voorspoed en geluk. Het symbool trekt de aandacht van binnen naar buiten: dus de één 卐 heeft te maken met de ander 卐, zoals blijkt uit een versiering die je in veel Hindoestaanse tempels ziet: 卐卐卐卐卐卐卐.

Ook staan in haar kamer overal dia's (kleine aarden schaaltes), gevuld met roomboter waarin een lontje brandt.

Want de pandita aanbidt en bezingt de betekenis van Laksmi, van het Licht als teken voor het Absolute, het Goddelijke. De uitbeelding van Laksmi is de vrouw, want de vrouw staat symbool voor schoonheid en reinheid. De lichtjes symboliseren een brede kring van verbondenheid tussen vrouwen en daarna ook met mannen. En het licht is een deel van elke vrouw.

De betekenis van het Licht viert ze vanuit haar viervoudige betekenis: Het licht betekent zuiverheid, warmte, het verdrijven van duisternis. Echt licht = licht wensen voor de hele wereld. Daarom heeft het beeld Laksmi lichten in haar vele handen voor alle mensen, planten, dieren. Het gaat om het besef van menselijk leven: om vrede in de wereld. Dat is een taak voor ieder mens. Vrede geven aan iedereen, aan heel de schepping.

Ieder mens heeft daarvoor lichtgaven. Het gaat erom dat de mensen de lichtkwaliteiten in hun leven proberen waar te maken.

Laksmi geeft licht en warmte zonder onderscheid des persoon en zonder er iets voor terug te vragen, ze geeft belangeloos. Mensen die haar licht uitstralen, geven dus ook belangeloos warmte aan iedereen zonder te letten op religie, uiterlijkheden, sociale klasse of status.

Deze warmte wordt door iedereen als weldadig ervaren. Het licht geeft levensrijkdom.

Vanuit deze viervoudige betekenis bidt de pandita dagelijks ieder mens dit licht en deze warmte toe in haar en zijn leven.

Ze vindt het vreselijk dat het Hindoestaanse swastika symbool door de wrede dictator Hitler iets is gewijzigd en vervolgens is misbruikt tegen het Joodse volk, gehandicapte mensen, zigeuners en homo's. Hij zette mensen tegen hen op om ze systematisch in kampen te mishandelen en te vernietigen. Hij bracht duisternis in de wereld. Daarom vindt de pandita het belangrijk de ware betekenis van het swastika symbool uit te

dragen in haar gebeden en daden. Vanuit haar lichtgaven: licht voor iedereen.

Corry Nicolay

Samen zingen

Sinds de kerkdeuren vanwege het coronavirus noodgedwongen dicht blijven, mag ik een telefooncirkel van onze PKN-gemeente coördineren en probeer ik een paar keer per week met alle liefde naar de verhalen van aan huis gebonden ouderen te luisteren. Ze delen hun kostbare momenten en hun zorgen over zichzelf en hun dierbaren en zijn soms ook bang voor de toekomst. Al is ieders context en ieder mens anders, in vrijwel elk telefoongesprek klinkt hetzelfde liedje van verlangen door: konden we maar weer naar de kerk gaan, samen koffiedrinken en vooral samen zingen.

De creatief vormgegeven online kerkdiensten van de afgelopen maanden blijken voor velen een welkom alternatief te zijn. ‘De voorgangers, ambtsdragers, kosters, solisten en musici halen het beste in zichzelf en elkaar naar boven. En er wordt door jong en oud achter de schermen hard gewerkt en ook de technici verdienen een groot compliment.’ Toch klinkt het ook hol in zo’n lege kerk en wordt het gemis van de vertrouwde zondagse rituelen per week sterker. Zoals iemand pas verwoordde: ‘Ik wil weer om half tien klaarstaan, opgehaald worden om naar de kerk te gaan en samen zingen.’

‘Wanneer mogen de kerkdeuren weer open? Wanneer kunnen we elkaar weer ontmoeten en corona-proof zingen?’ Alle onzekerheid maakt het er ondertussen niet makkelijker op en ik blijf me ook afvragen waarom men nu toch zo graag met elkaar wil zingen. Ik probeerde het in woorden te vangen, keerde me naar binnen en diepte een antwoord op: daar juicht een toon, daar klinkt een stem, die u en jou en mij verbindt met Hem.

Laten we zolang we deze coronatijd met elkaar moeten zien uit te zingen ons lied van verlangen blijven neuriën. En als we weer uit volle borst mogen meezingen de mensen die ook dan niet naar de kerk kunnen gaan niet vergeten. Pas dan zal onze samenzang niet meer hol klinken.

Christine van Reeuwijk

Samen

Kikker zucht. De muizen maken ruzie, de hele dag. Ze lijken wel vijanden. Ze vechten om een oud, uitgedroogd blokje kaas dat onder de piano lag. Allebei willen ze het hebben. De een pikt het af van de ander en verstopt het. De ander vindt het en verstopt het weer ergens anders. Kikker sprint de muizen achterna en roept: ‘Samen delen!’ Maar ze zijn veel te snel. Even later vindt hij ze in de keuken. Muisstil. Want mevrouw Bontje en de pastoor/dominee staan verbaasd gebogen over een mand op tafel. Mevrouw Bontje trekt haar tuinhandschoenen uit. “Niet te geloven!”, zegt ze. “Ik had een verschrompeld aardappeltje onder het fornuis gevonden. Dat heb ik in de tuin gegooid. En vandaag trek ik het onkruid eruit en komen er twáálf nieuwe aardappels uit de aarde tevoorschijn!” “Heerlijk!”, roept de pastoor/dominee. “Zullen we ze koken of bakken?” De muizen vergeten hun ruzie. Ze hopen vurig dat er frietjes worden gebakken. “Patat! Dat is het allerlekkerste op de hele wereld!” zucht de ene muis. “Nee... koekjes!” zucht de ander. “Nee... káás!” roepen ze tegelijk. En dan zijn de poppen weer aan het dansen. Ineens zegt Kikker: “Vrienden, een droog, stoffig stukje kaas. Waar vechten jullie eigenlijk om?” Tja. De muizen kijken nog eens goed. “Laten we het in de grond stoppen!” roept er een. En dat doen ze. Samen. En ze verheugen zich nu al op nieuwe blokjes kaas die er misschien wel gaan groeien...

Vrede

Ergens heeft God in ons hart geschreven
wat het geheim is van samen leven:
dat je elkaar een deel moet geven.

Niet iedereen denkt precies als jij,
roep niet: ‘Opzij, opzij, opzij,
alles moet goed zijn alleen voor mij!’

Vrede komt niet met kogels en bommen
en ook niet met kille rekensommen
van mensen die altijd dreigen en grommen.
Vrede is kalm zijn en tellen tot tien
proberen de kant van de ander te zien.
Vrede is werken, heel lang misschien.

Wijze raad

Herinneringen –
zij schuiven over
en langs elkaar heen
onstuitbaar
een voorraadkast vol
de optelsom van ouder worden
hoe reken je daarmee –

ik ging te rade
bij een kluizenaar
hoog in de bergen
een afgelegen grot
daar woonde hij
verzonken in de wijsheid Gods

hij keek mij vriendelijk aan
en sprak:
mijn kind
neem uit je voorraad
een mooie herinnering
een beeld een woord
een gebaar en weef deze
met draden van dankbaarheid
door het heden heen
zo verdubbel je vreugde
en halveer je verdriet

ik dankte hem
en daalde af
het was alsof ik vleug'len had –

Oeke Kruythof

Stervenskunst

In een gesprek tussen eekhoorn en mier klinkt de vraag: ‘Denk je dat wij ooit afgelopen zijn?’ Voor Toon Tellegen geen vraag uit angst geboren, maar uit verwondering. Zoals zo vaak in zijn dierenverhalen, blijkt alles ook heel anders te kunnen zijn. De olifant valt uit een boom en niemand die ervan opkijkt. In de weken van de corona lockdown kregen we de sterftecijfers als dagkoersen voorgeschoteld. Van ‘het front’ deden artsen en verpleegkundigen dagelijks verslag van de oorlog die er op de IC’s woedde. En steeds was er de oproep: blijf thuis, was je handen, anderhalve meter! Het was duidelijk: op overtreding stond de ‘doodstraf’. Op een gegeven moment kwam er zelfs even de discussie of mensen van mijn leeftijd nog wel beademd moesten worden. Een onlangs gepensioneerde anesthesist meldde dat hij – mocht hij ziek worden – zijn plaats zou afstaan aan een jonger iemand. Op weg naar de supermarkt weken andere ‘risicogroepers’ angstig voor mij uit. Zij hadden het stadium van onthechting van de anesthesist duidelijk nog niet bereikt.

Toen ik als predikant begon lag er een taboe op de dood. Er werd niet over gepraat, artsen verzwegen het slechte nieuws soms. Dat tij leek aardig gekeerd. Columnisten, filosofen en anderen informeerden ons van week tot week over hun terminale ziekte. En de levenseindekliniek helpt, waar de huisarts onwillig is, mensen over de drempel. Maar kennelijk bleven we toeschouwers, tot de angst voor het coronavirus om zich heen greep. Wat we zijn kwijtgeraakt is de ars moriendi, de kunst van het sterven. Dat heeft met de secularisatie te maken, die niet alleen buiten de kerken het klimaat bepaalt. Godfried Bomans vergeleek onze cultuur eens met een spinnenweb. Zonder de draad naar boven, zei hij, zakt het web ineen. Wat mij betreft is die ‘draad’ niet alleen het ‘geloof’ of ‘religieuze overtuiging’. Want dan hangt onze ‘rust te midden van alle onrust’ af van wat wij zelf aan vertrouwen kunnen opbrengen. Fundamenteel voor stervenskunst lijkt mij de verwondering. Het gaat erom het leven zelf steeds weer als een geschenk te ervaren. Openheid voor de verwondering. Dat we sterven is een biologische zekerheid, maar of ‘we ooit afgelopen zijn’? Een terminaal zieke vriend plande nog een bezoek aan vrienden ver over de grens. ‘Het lijkt wel of hij het eeuwige leven heeft’, klonk het kritisch. Hoe dan ook, hij liet zich de verwondering over het leven niet afnemen. Doodgaan kon altijd nog.

Rob van Essen

De glans van eerbied

Meerdere keren zijn we met Remzi en zijn hele gezin naar Turkije gegaan. We hebben daar prachtige weken beleefd. Door een slopende ziekte is hij in Nederland overleden en in Turkije begraven. Na 30 dagen is in de moskee een eerste herdenking van zijn leven. En nu, na een jaar is de grote herdenking van zijn leven. Ook hierbij zijn mijn man en ik welkom.

De moskee loopt helemaal vol. Zoals gewend zitten de mannen en vrouwen gescheiden. Eerst herdenkt de imam (islamitisch geestelijke) zijn leven en hij spreekt een gebed uit. Stil en ingetogen luisteren de mensen. Ik zit bij de vrouwen en zie hoe de weduwe en de kinderen worden omringd door liefdevolle ogen en armen.

Daarna eten we samen. In de gebedsruimte van de moskee leggen de vrouwen kleden op de grond om daar samen te eten. De mannen eten in de kantine. Door samen te eten delen we het goede van het leven en danken Allah voor de herinneringen aan Remzi zijn leven. Want hij was een vredelievende man die begreep dat mensen het Islamitische geloof verschillend kunnen beleven. Zijn dochter heeft vooraf aan deze bijeenkomst indringend van vader gedroomd. Ze vertelt hoe mooi haar vader het vindt dat we nu allemaal aan hem denken. Een jonge vrouw spreidt teder haar handen uit en bid luidop. Ik voel de kracht van samen zijn als gelovigen.

Nadat het eten is opgeruimd, begint de gebedsdienst. Eerst wordt ingetogen gebeden met vaste woorden, kniebuigingen en lichaamsbewegingen. De imam leest uit de Koran Sura (hoofdstuk) 23. Deze Sura vertelt over Allah, die leven geeft en weer terug ontvangt. En dat Allah de aarde schenkt om in vrede (salaam) met elkaar samen te leven. En ons vraagt eerlijk en goed te leven. Het leven van Remzi wordt genoemd en voorgelegd aan Allah. In stilte geven we ons allemaal over aan de intieme sfeer, bidden ieder ons eigen gebed en zijn in gedachten verzonden. De glans van eerbied en veiligheid spreidt zich over ons uit. Na de gebedsdienst blijven mensen nog wat hangen, praten zachtjes met elkaar en troosten hen die verdrietig zijn. Opnieuw ervaar ik de stille en dragende kracht van het samen zijn als mensen, samen vanuit Allah/God. De familie bedankt ons dat we aanwezig zijn om dit belangrijke moment met hen te delen. Ook wij zijn dankbaar dat we dit mochten delen met de familie en hele gemeenschap.

Bij het afscheid omhelzen we de familie en wensen hen en de andere aanwezigen de Vrede van God toe. Hun wens voor ons is precies hetzelfde: Salaam Aleikum, de Vrede van God. *Corry Nicolay*

Met open ogen bidden

De zon scheen op een stapel pannenkoeken. Timo en Tessa zaten met Babs, hun moeder, aan de keukentafel, aten er alle drie één met kaas. Het getik van bestek op borden werd afgewisseld met gekeuvel.

‘De sfeer was vorig jaar rond deze tijd wel anders,’ zei Tessa ineens. ‘De knallende ruzies van papa en jou, mijn puberbuien, en erger nog, dat soms urenlange zwijgen van jullie. Ik ben wat keren naar boven gerend, de trap op, naar zolder. Hoe dichterbij de hemel, hoe dichterbij ik God hoopte te vinden. Bij het kantelraam bad ik vrijwel dagelijks of het alsjeblieft goed mocht komen.’ Ze kleurde, had dit nog nooit eerder aan iemand verteld.

‘Nou,’ zei Timo, ‘je had God beter in de kelder kunnen zoeken.’

‘Ho, ho Timo, een beetje respectvol graag,’ zei Babs.

‘Maar mam, ik meen het.’ Hij vocht tegen zijn tranen en zei: ‘Op een avond pakte ik nietsvermoedend een zak borrelnootjes uit de kelder-kast en zag ik minstens tien lege wijnflessenstaan. Ik schrok me rot en mompelde: ‘God, laat liefhebben zijn dat ze elkaar durven loslaten.’

‘Dus jouw gebed is wel en mijn gebed is niet verhoord?’ vroeg Tessa even later aan haar broer.

‘Ja en nee. Met open ogen bidden, noemde papa’s nieuwe vriendin het toen mijn gesprekje met God afgelopen weekend ook bij haar ter sprake kwam.’

‘Maar wat als papa en mama wel bij elkaar waren gebleven, wie zegt dat dit dan door mijn gebeden was gekomen en wat als...’ Tessa zuchtte, hoe meer vragen ze had, hoe minder antwoorden. Ze keek van Timo naar Babs. ‘Mam, hoe zit het nou?’

‘Dat weet ik ook niet precies, ik zal er nog eens over nadenken. Maar wat ik wel weet: wat waardevol dat we weer stil durven zijn en weer liefdevol met papa en zijn nieuwe vriendin kunnen omgaan. En dat we geen wedstrijdjes houden wie er beter kan koken en zo.’

‘Nou, jouw pannenkoeken zijn anders veel lekkerder dan die van papa’s vriendin,’ zei Timo met een stalen gezicht.

‘Ja, dat is nogal wiertes, bij haar moeten we ze zelf bakken,’ zei Tessa. Ze lachten en aten nog een pannenkoek.

Terwijl Babs haar bestek neerlegde, zei ze: ‘Ik denk dat we daarvoor vooral God moeten danken.’

Christine van Reeuwijk

Heilige plaatsen

Wat heet heilig?

Heilig betekent ‘afgezonderd’. Een mens, een plaats en ding is ‘anders’ door een relatie met het goddelijke of Mysterie in en van de werkelijkheid. Alle godsdiensten kennen heilige plaatsen die herinneren aan de aanwezigheid van het goddelijke of het verhaal daarover.

Heilige plaatsen

Wij hebben de neiging om gewijde ruimten af te zonderen. Dit verschijnsel heet topolatrie, de verering van plek-ken. Daarmee hechte zich de geschiedenis aan het landschap: Westerbork, de Grebbeberg het Rembrandt-huis, het Anne Frankhuis, Bethlehem, Golgotha, Taizé. Vaak is het een onhandige plaats, moeilijk bereikbaar en meestal niet door de kerkelijke leiding uitgezocht. Daar is de hemelladder gezien of de wolk van goddelijke aanwezigheid. Soms worden er relieken van de/het heilige bewaard. Een plaats is dus niet van nature heilig, maar wordt dat door de betekenis die mensen daaraan geven. Al denk ik wel eens, wandelend door het Twentse land, wanneer ik een beboste heuvel midden in het bouwland zie: dat zou een offerplaats geweest kunnen zijn of de plek van een kapelletje.

Wanneer zo’n plek eenmaal door de geloofs-gemeenschap is geaccepteerd, reizen anderen er heen op zoek naar een kleinere versie van de ervaring van het Geheim en de krachten die daardoor worden losgemaakt.

De christelijke bedevaartplaats ontleent (bijna) altijd zijn identiteit aan het verhaal dat het Heilige, God, zichtbaar werd in een persoon, de heilige. Dat hangt samen met het unieke van het christelijk geloof dat God een menselijk gelaat heeft (incarnatie). Allereerst in oervaders, profeten, Jezus en door de tijd heen nog steeds in een onafzienbare stoet heilige mensen (Hebreeën 11).

Kluizenaar

Soms mis ik een klooster op loopafstand of een kleine kapel om dagelijks even heen te gaan. Daarom probeer ik zo veel mogelijk mij dagelijks te verwonderen in wat er over is van de ‘natuur’. Door mijn kerk afgewezen en bespottet ‘natuurmystiek’? Ach, Händel verbond luisteren naar het Woord en de lente in één aria:

Mijn ziel hoort in het zien
hoe de Schepper te verhogen,
alles juicht, alles lacht.
Luister slechts,
is de taal van de natuur,
die zo duidelijk door het gezicht.
overal tot ons spreekt.

Jan de Jongh, em. studentenpastor

Niet tobben

Kikker heeft de pastoor/dominee nog nooit zo zenuwachtig gezien. Het is zondagmorgen en hij rent van keuken naar kantoortje en weer terug, terwijl de mensen al de kerk binnenkomen. ‘Waar is mijn preek, waar is mijn mapje?’ mompelt hij, en hij grabbelt en graait tussen allerlei stapels in zijn tas. ‘Mevrouw Bontje, heeft u een groen mapje gezien?’, vraagt hij gejaagd. Maar zij is bezig met kopjes en koekjes voor straks. ‘Kijk eens in de sacristie/consistorie!’ roept ze. Ook daar vindt de pastoor/dominee zijn preek niet. En het orgel begint te spelen. En de mensen beginnen te zingen. Hij móet naar binnen. Gelukkig kan hij de liedjes zo meezingen. Dan is de Bijbel aan de beurt. De pastoor/dominee leest voor: ‘Jezus zei: Maak je niet bezorgd. Kijk naar de vogels, ze zaaien niet en maaien niet, maar hun hemelse Vader voedt ze.’ Daarna komt de preek. De pastoor/dominee staat met lege handen. Hij kijkt naar de mensen. En de mensen kijken terug. ‘Maak je niet bezorgd!’ begint hij. En dan is hij zijn zenuwen kwijt. Hij vertelt over alle keren dat hij te bezorgd was en alles toch goed kwam. ‘En vanmorgen was ik mijn preek kwijt, maar God zorgt voor de woorden. Wees niet bezorgd!’ De mensen worden er blij van. Kikker krijgt intussen bezoek van de muizen. ‘Kom, we hebben een koekje gevonden!’ zeggen ze, ‘En het verstopt, ook voor jou!’ Ze hollen vast vooruit. ‘In een groen mapje!’ roepen ze nog.

Het verhaal ‘Samen’ en ‘Niet tobben’ die in deze Dobber staan komen uit het boek:

‘Misschien wisten zij alles’ van de schrijver Toon Tellegen

Asielzoeker

Hij zit op een bankje in een park
in een stad in een land
en niets kan hij het zijne noemen –

Ik zit naast hem
onze blikken kruisen elkaar
worden een gesprek
zijn dossier klapt open:
Afghaan, studie, leraar,
vloeiend in vijf talen,
op elke straathoek de dood,
gevlucht, via dollars, vele wegen en
een gammel bootje.

Hij noemt op wat nu het zijne is:
een stukje wereld zonder geweld,
een arts met pillen voor de stress,
een advocaat en het wachten op
een ja of op een nee,
onzekerheid, al zes jaar lang,
Allah en het vijfmaal bidden op een dag,
hij wil werken maar werken mag hij niet,
het nutteloos en eenzaam zijn,
het dossier klapt dicht.

Ik sta op hij staat op
schudt mij de hand een glimlach
ik stamel wat woorden over moed
vertrouwen hoop en Allah
maar de letters laten los bij dit
leed zo aanraakbaar dichtbij.

Ik loop verder en bid dat mijn
woorden – geheeld – een plekje
zullen vinden in zijn dik dossier.

Oeke Kruythof

Matteüs 22: 37 t/m 39

Hij antwoordde: ‘Heb de Heer, uw God, lief met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand.

Dat is het grootste en eerste gebod.

Het tweede is daaraan gelijk: heb uw naaste lief als uzelf.